

воправилно дѣло, принуждена е да издѣйствува споредъ священни-тъ правила, да наложи клятви-тъ, като хвърли отговорность-та върху оныя, които тѣпчатъ священни-тъ правила на соборна-та православна Церква.

Послѣ нѣколко дни Нѣгово Высочество ны извѣсти да направиме единъ проектъ опредѣлителенъ за рѣшеніе-то съ обѣщаніе че не ще са даде берать-тъ на Ексарха, нито ще да са припознай за такъвъ додѣто са даде проектъ-тъ, когото ако го одобри ще имъ го наложи.

По случаю на това размыслихме съ святый-ать Соборъ и рѣшихме (ако и да бѣше това противно на рѣшеніе-то, което бы въ общый-ать смѣсенъ Соборъ, най паче защото бѣхмы увѣрени че български-тъ предводители не ще са възвѣрнятъ отъ предначертанна-та си цѣль); но за увѣреніе че Велика-та Церква отъ сърдцѣ желае церковно-то примиреніе, са даде и тоя знакъ, и са рѣши за опредѣленіе-то на една комисія отъ петъ лица за да изработи единъ проектъ за составленіе на една Ексархія отъ задбалкански-тъ епархїи зависяща правилно отъ велика-та константинопольска Церква.

Но и послѣдно-то това покушеніе както и други-тъ по злощастію напразно быдоха, защото на послѣдний-ать проектъ нито отговоръ получи Церква-та отъ Высока-та Порта, но напротивъ са издаде ферманъ за опредѣленіе на Ексархъ, и избранный-ать Ексархъ видинскій Антимъ, като дойде въ Цариградъ одобриса отъ Честно-то Правителство, което слѣдъ малко времѣ даде му и царскій берать; и така по злощастію безглавно-то на послѣдне времѣ сбирище покара връхъ.

На 4 априліа избранный-ать отъ изверженны архіереи и съ Султанскій ферманъ опознатъ Ексархъ на българи-тъ, искаше воля чрезъ проводены нѣкои нарочито, да дойде на наше посѣщеніе; ный обаче като са разговорихме синодално върху това, отговорихме му чрезъ